

Sygn. akt I C 46/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący S.S.O. Michał Gałek

Protokolant sek.sąd. Justyna Pijarska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014r. w Radomiu na rozprawie sprawy

z powództwa A. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

1. **zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. M. tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2013r. do dnia zapłaty;**
2. **oddala powództwo w pozostałej części;**
3. **zasądza od A. M. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 723,00 zł (siedemset dwadzieścia trzy zł) tytułem zwrotu kosztów procesu;**
4. **nakazuję ściągnąć z zasądzonego na rzecz A. M. roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 3000,00 zł (trzy tysiące zł.) tytułem kosztów sądowych;**
5. **nakazuję ściągnąć od Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 2000,00 zł (dwa tysiące zł) tytułem kosztów sądowych.**

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 46/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 stycznia 2014 roku (data stempla pocztowego, koperta k. 14) powódka A. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku śmierci ojca w następstwie wypadku drogowego w dniu 25 maja 2007 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości 7 200 wraz z opłatą skarbową w wysokości 17 złotych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 25 maja 2007 roku miał miejsce wypadek drogowy. Kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) stracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, wjechał na parking i uderzył w prawidłowo zaparkowany samochód, który pod wpływem uderzenia przemieścił się uderzając w pieszego S. S. (ojca powódki), w następstwie czego zmarł w szpitalu.

Sprawca wypadku S. M. został skazany za ten czyn wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2007 roku, sygn. akt II K 947/07 (wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 3 grudnia 2007 roku sygn. akt II 947/07).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za skutki wypadku z dnia 25 maja 2007 roku, w związku z zawarciem z właścicielem pojazdu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany podnosił, iż w świetle art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) umowa ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego nie obejmuje odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych przez sprawcę wypadku. Wskazywaną przez stronę powodową podstawę przyznania stosownego zadośćuczynienia na podstawie art. 24 k.c. w związku z art. 448 § 1 k.c. uważał za nieuzasadnioną (odpowiedź na pozew - k. 24 – 28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 25 maja 2007 roku w M. doszło do wypadku polegającego na potrąceniu pieszego S. S., w następstwie czego, w wyniku doznanych obrażeń, zmarł on w szpitalu.

Sprawca wypadku, kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) S. M. został skazany za ten czyn wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2007 roku (wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 3 grudnia 2007 roku sygn. akt II 947/07 – znajdujący się w aktach szkody nr (...) - k. 57, wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 23 grudnia 2008 roku, sygn. akt V Ka 356/08, znajdujący się w aktach szkody nr (...) - k. 59).

S. S. wraz z żoną pracował w gospodarstwie rolnym oraz dodatkowo podjął zatrudnienie w piekarni rozwołąc chleb, z tego tytułu osiągał dochód w wysokości 990 złotych netto. W chwili wypadku miał 49 lat, zostawił żonę oraz czworo pełnoletnich dzieci, w tym powódkę A. M..

Powódka w chwili śmierci ojca miała 20 lat W 2006 roku zawarła związek małżeński, urodziło jej się pierwsze dziecko. Zamieszkiwała w domu należącym do rodziców, wspólnie z pozostałym rodzeństwem – czterema braćmi. A. M. wraz z mężem miała do dyspozycji jeden pokój. Rodzice wspierali finansowo młodych małżonków.

Powódka o śmierci ojca dowiedziała się od kuzyna. W organizację pogrzebu zaangażowana była cała jej rodzina. Pierwszy okres żałoby był bardzo ciężki dla powódki, która była silnie emocjonalnie związana z ojcem, w nim znajdowała oparcie psychiczne, pomoc. A. M. była faworyzowana przez ojca . Gdy wracał zza granicy, obdarowywał powódkę prezentami.

W chwili urodzenia pierwszego dziecka powódka miała 19 lat, wówczas ojciec doradzał jej, aby kontynuowała naukę, pomagał jej w opiece nad dzieckiem, często i długo z nią rozmawiał. Żywiła nadzieję, iż ojciec zaopiekuje się jej dzieckiem, gdy ta podejmie zatrudnienie. A. M. oraz jej rodzina zapraszali do siebie rodzinę ze strony ojca i spędzali wspólnie czas urządzając grille czy ogniska. Powódka wraz z rodziną często wychodzili, spotykali się ze znajomymi. (zeznania świadka M. S. (1) 00:29:20 – 00:42:29 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem k. 47, zeznania świadka M. S. (2) 00:43:58 – 00:56:22 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem k. 47).

Powódka po śmierci ojca ograniczyła kontakty ze znajomymi. Kiedy ją odwiedzali zachowywała się wobec nich w sposób nieuprzejmy. Powódka nie podjęła leczenia psychologicznego, gdyż otrzymała duże wsparcie od rodziny A. M. często odwiedza grób ojca. (wyjaśnienia informacyjne powódki 00:02:17-00:24:55 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem – k.47, zeznania świadka M. S. (1) 00:29:20-00:42:29:55 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem – k.47).

Aktualnie powódka zamieszkuje wraz z rodziną w domu rodzinnym wraz z matką i bratem, dzieląc wspólnie z nimi kuchnię i łazienkę. Pozostali bracia powódki wyprowadzili się z domu rodzinnego. A. M. opiekuje się córką oraz synem, który narodził się w dniu 8 września 2012 roku natomiast mąż powódki pracuje zarobkowo.

Powódka pismem z dnia 13 listopada 2013 roku zgłosiła roszczenie wobec pozwanego tytułem zadośćuczynienia w kwocie 100.000,00 złotych (kopia akt szkody nr (...), pismo – k. 62). Decyzją z dnia 22 listopada 2013 roku pozwany odmówił przyznania zadośćuczynienia uzasadniając to brakiem podstawy prawnej dla zgłoszonego roszczenia (kopia akt szkody nr (...), k. 82).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym na podstawie dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy, w tym akt szkody nr (...). Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była przez strony kwestionowana.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki - wyjaśnienia informacyjne powódki 00:02:17-00:24:55 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem – k. 47 oraz świadków M. S. (1) 00:29:20 - 00:42:29:55 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem – k. 47 oraz M. S. (2) 00:43:58-00:56:22 min. rozprawy w dniu 29 maja 2014 roku, koperta z nagraniem – k.47. Zeznania te były bowiem spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Ponadto, znajdują odzwierciedlenie w zasadach doświadczenia życiowego, co do skutków niespodziewanej utraty najbliższej osoby dla pozostałych członków rodziny

Sąd zważył, co następuje.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie zadośćuczynienia za krzywdę przeciwko pozwanemu zakładowi ubezpieczeń z tytułu jego odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez posiadacza samochodu kierowanego przez sprawcę wypadku komunikacyjnego.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność zastępcza pozwanego za skutki tego wypadku, co do zasady była bezsporna - pozwany zakład ubezpieczeń jej nie kwestionował.

Spór stron natomiast koncentrował się na ustaleniu, czy zaistniały przesłanki do wypłaty powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.

Pozwany podnosił brak podstaw do przyznania powódce zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, ponieważ do zdarzenia wywołującego szkodę doszło przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, to jest przed dniem wejścia w życie § 4 art. 446 k.c, na podstawie którego sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z treści zaś art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 .r.) wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną z związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

W zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych do zadań Funduszu należy zaspokojenie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, w granicach takich jak odpowiada zakład ubezpieczeń, za szkody powstałe na terytorium Polski, gdy sprawca szkody na mieniu i na osobie nie posiadał obowiązkowego

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 98 pkt 3 lit. a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio wobec Funduszu, gdy szkodę wyrządził posiadacz, który nie zawarł umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC (art. 109 ust. 2 ustawy).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojej uchwały z dnia 7 listopada 2012r. sygn. akt III CZP 67/12 wskazał, że przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych nie wyłącza z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c.

Trafnie wskazano w nim także, że istota ubezpieczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów polega na przejęciu przez ubezpieczyciela obowiązku odszkodowawczego w razie zajścia wypadku, w wyniku którego po stronie ubezpieczonego powstał obowiązek odszkodowawczy. Ponieważ odpowiedzialność ubezpieczyciela sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego, to również w tych granicach odpowiada Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Sąd Najwyższy w powołanej uchwale zwrócił uwagę, że zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę doznaną z powodu naruszenia dobra osobistego zostało w obecnym kształcie unormowane w art. 448 k.c. w wyniku nowelizacji, dokonanej ustawą z dnia 23 sierpnia 1996 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 114, poz. 542). Orzecznictwo na tle tego przepisu było niejednolite i zmienne, lecz w nowszej judykaturze zdecydowanie przeważało stanowisko uznające mieszany charakter roszczenia opartego na art. 446 § 3 k.c. i dopuszczające możliwość kompensowania na jego podstawie nie tylko szkody majątkowej, ale także ściśle powiązanego z nią uszczerbku niemajątkowego, znajdującego wyraz w znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej poszkodowanego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 192/07, OSNC-ZD 2008, z. C, poz. 86 oraz niepublikowane wyroki z dnia 15 października 2002 r., II CKN 985/00, z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 445/03, z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 479/03 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 544/07).

Radykalna zmiana nastąpiła w dniu 3 sierpnia 2008 r., czyli z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), gdyż wprowadzony przez nią art. 446 § 4 k.c. wyraźnie przewiduje, że sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W tym kontekście ustawowym powstał spór, na co powoływała się strona pozwana, o to, czy w okresie pomiędzy wejściem w życie art. 448 k.c. w obecnym brzmieniu, a wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., pierwszy z tych przepisów mógł stanowić podstawę przyznania zadośćuczynienia za krzywdę osobom bliskim zmarłego.

Obecnie jednolicie ukształtowane i utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego jest stanowisko, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (por. uchwały z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, z. B, poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, z. 1, poz. 10 oraz wyroki z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010, z. C, poz. 91, z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, niepubl., z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC 2011-ZD, z. B, poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, niepubl. i z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, niepubl.).

W orzeczeniach tych bliżej sprecyzowano i rozwinięto pojęcie i charakter tego dobra osobistego oraz przesłanki jego ochrony, przy uwzględnieniu, że treść tego prawa musi być zawsze zindywidualizowana. Poglądy te Sąd Okręgowy w pełni podziela.

W wyroku z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 149/09 (niepubl.) Sąd Najwyższy wprost odrzucił stanowisko, że ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej nie obejmuje odpowiedzialności za naruszenie dobra osobistego w postaci utraty relacji pomiędzy ojcem i synem.

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, stanowi, że ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Z powołanych uchwał i wyroków, wydanych w sprawach, wynika, iż Sąd Najwyższy konsekwentnie uznawał, że oparte na art. 448 k.c. roszczenia osób bliskich zmarłego w wypadku komunikacyjnym są objęte ochroną ubezpieczeniową z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Reguła, że odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej jest wyznaczana przez zasadę i zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, może być skorygowana przez przepisy o ubezpieczeniach. Wyrazem tego jest wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadkach enumeratywnie wymienionych. Wyłączeniem nie objęto rozważanego świadczenia (art. 38 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Tak więc przyjąć należy , że przez śmierć danej osoby zostaje (może zostać) naruszone własne dobro osobiste jej najbliższych, w postaci prawa do więzi rodzinnej oraz dopuszczalne jest udzielenie ochrony na ogólnej podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Odpowiedzialność w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu obejmuje zatem obowiązek zapłaty zadośćuczynienia w razie powstania uszczerbku niemajątkowego, czyli krzywdy spowodowanej ruchem pojazdu mechanicznego. Zadośćuczynienie umożliwia wyrównanie własnej szkody niemajątkowej osobie bliskiej zmarłemu.

Poglądy te Sąd Okręgowy w pełni podziela. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej (art. 71 Konstytucji RP). Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 roku, III CZP 76/10, opubl. Biul. SN 2010/10/11, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku, III CZP 31/11, opubl. Biul. SN 2011/7/9, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku, IV CSK 307/09, opubl. OSNC-ZD 2010/3/91).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu, że czyn niedozwolony, którego następstwem była śmierć S. S. – ojca powódki była źródłem bólu, cierpienia poczucia krzywdy z powodu przedwcześnie zerwanych więzi rodzinnych. Pomimo tego, że powódka zawarła związek małżeński, to nadal zamieszkiwała w domu rodzinnym i była z ojcem silnie związana.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę rozmiar jej cierpień, natężenie dolegliwości psychicznych, czas trwania, stopień uciążliwości oraz trwałość skutków. Na rozmiar krzywdy wywołanej śmiercią osoby najbliższej wpływ ma nie tylko dramatyzm doznań, ale również poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią, intensywność oraz rodzaj więzi ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, tj. nerwicy czy depresji, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, jak też stopień w jakim pośrednio poszkodowany będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości oraz zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy i wiek poszkodowanego. Należy również podkreślić, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, a więc jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość i nie może mieć jedynie charakteru symbolicznego.

Odnosnie zadośćuczynienia należnego powódce stwierdzić należy, że jej więź z ojcem była zażyła. Wciąż obecne jest u powódki uczucie smutku i przygnębienia, bardzo często odwiedza grób ojca. Nie ulega wątpliwości, że niespodziewana

śmierć S. S. wywołała u powódki cierpienia psychiczne, które zazwyczaj towarzyszą każdemu członkowi rodziny zmarłego.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób uznać jednak, aby śmierć ojca była dla dorosłej córki, takim wstrząsem, które spowodowałby u niej ból i cierpienie większe nie u przeciętnej osoby pogrążonej w żałobie.

Powódka zdążyła bowiem już wkroczyć w dorosłe życie, mogła liczyć na pomoc najbliższej rodziny. Okoliczności te łagodziły poczucie żalu po stracie ojca. Za niewiarygodne należy uznać twierdzenia powódki, iż po śmierci ojca zmuszona była nauczyć się liczyć tylko na siebie, ponieważ jak zeznała, nie korzystała z pomocy psychologa, gdyż wówczas rodzina stanowiła dla niej duże oparcie. Z zeznań brata powódki wynika, iż A. M. w pewnym stopniu pogodziła się ze śmiercią ojca. Jej usamodzielnienie się jest naturalnym etapem dalszego rozwoju. Jej sytuacja była więc inna niż osoby małoletniej, która w wyniku śmierci rodzica nagle traci oparcie w procesie dalszego kształtowania się i edukacji przygotowującym ją do usamodzielnienia się w przyszłości.

Powódka nie podjęła leczenia psychologicznego lub psychiatrycznego. W informacyjnych wyjaśnieniach powódka nie wskazywała, aby potrzebowała takiej pomocy, gdyż wsparciem dla niej w tym czasie była rodzina.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zadośćuczynienie rekompensujące doznaną krzywdę przez powódkę powinno wynieść 40.000,00 złotych.

Sąd uwzględnił żądanie odsetkowe wyrażone w pozwie, gdyż jest ono uzasadnione dyspozycją art. 481 § 1 k.c., wedle której wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Według ugruntowanego w orzecznictwie poglądu, zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego, a tylko w wypadkach wyjątkowych od chwili wyrządzenia szkody.

Za początkową datę odsetek tj. dzień 23 listopada 2013 roku, Sąd przyjął dzień następujący po dniu odmowy uznania roszczenia przez pozwanego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art.24 w zw. z art.448 i art. 822 k.c. należało orzec jak w punkcie 1, 2 wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte zostało na zasadzie ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do treści art. 100 k.p.c.

Powódka dochodziła kwoty 100.000,00 zł a zasądzone zostało na jej rzecz 40.000,00 zł tak, więc utrzymała się ze swoim roszczeniem w 40%. Poniosła w niniejszej sprawie następujące koszty: wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 490) – 3.600 zł plus opłatę skarbową od pełnomocnictwa - 17 złotych.

Strona pozwana poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3600 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 złotych.

Z uwagi na to, iż powódka przegrała sprawę w 60 %, zatem powinna ponieść kwotę 4.340,40, a poniosła kwotę 3.617 złotych zatem różnicę tę w kwocie 723 złote winna zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. (pkt. 3 wyroku).

Powódka była zwolniona od opłaty od pozwu w wysokości 5.000,00 zł tytułem. Uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu powódka winna ponieść 60% opłaty od pozwu, dlatego też w punkcie 4 wyroku

Sąd nakazał ściągnąć z zasądzonego na rzecz A. M. roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 3 000,00 złotych tytułem kosztów sądowych, zaś pozwany winien ponieść 2 000 złotych (punkt 5 wyroku), o czym orzeczono na podstawie art. 100 k.pc. i art. 83 i 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt 4 i 5 wyroku).